

Η θεωρία περί των προαγγέλων του Ιησού και οι πηγές των υποστηρικτών της - (Α΄: «Σιβυλλικοί» χρησμοί)

Συχνά, τονίζεται η προσπάθεια της εξουσίας, αυτοκρατορικής και θρησκευτικής, να επιβάλλουν την πολιτική της θρησκευτικής ομοιογένειας στα πλαίσια ενός θεοκρατικού συστήματος, μέσω edicts η πρώτη, και μέσω αναθεμάτων η δεύτερη, προσπαθώντας να καταπνίξουν οποιαδήποτε άλλη φωνή δεν συμφωνεί ή είναι διαφορετική από τη δική τους. Η βυζαντινολόγος Ε. Γλυκάζη, γράφει: «Δεν πρέπει πραγματικά να

λησμονείται ότι τα δραστικά μέτρα κατά της ειδωλολατρίας, από τον 4ο έως τον 7ο αιώνα, είχαν ως αποτέλεσμα να εξοστρακίσουν κάθε πνευματική εκδήλωση που δεν ήταν εμπνευσμένη από τις αξίες του Χριστιανισμού. [...] Ο αρχαιοπρεπής άνθρωπος υποχρεώθηκε να υποταχθεί **στην τρομοκρατία** που επέβαλε η νέα θρησκεία με τη συνδρομή του κράτους» («Ιστορία του Ελληνικού έθνους», τ. Ζ). Δυστυχώς, υπάρχουν και αυτοί που τα λησμονούν, αν και η ίδια η ιστορία βοά μέσα στους αιώνες.

Ωστόσο δεν είναι μόνο αυτό. Υπάρχει κάτι πιο ύπουλο και πονηρό. Είναι η προσπάθεια της ψυχολογικής-συνειδησιακής καθυπόταξης. Αυτό το τελευταίο είναι χειρότερο από το πρώτο, διότι δουλεύει αργά αλλά σταθερά μέσα στους ανθρώπους, και σε βάθος χρόνου είναι ικανό να αλλοιώσει ή και να αλλάξει ριζικά συνειδήσεις. Σε αντίθεση με τον διωγμό που κρατά σε εγρήγορση, αυτό κοιμίζει. Πώς θα μπορούσε να εξηγηθεί ότι τελικά ούτε οι «αιρέσεις» ούτε η φιλοσοφία εξέλειπαν, μετά από ανελέητο κυνηγητό από τους «επικυριάρχους»; Και από την άλλη, πώς ο δικός μας ο λαός μετετράπη σε «ρωμιό», παίρνοντας δηλαδή το όνομα του κατακτητή του; Διότι το λεγόμενο «Βυζάντιο», τί άλλο είναι παρά η εκχριστιανισμένη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία; Και να μην αντιδρά η πλειοψηφία αποδεχόμενη αυτό που της «φόρεσαν καπέλο» αιώνες πριν;

Αυτά κατορθώθηκαν κυρίως με τη πλαστογράφηση και χάλκευση κειμένων, ώστε η

Ορθοδοξία να φανεί ως συνέχεια του Ελληνισμού. Αλλά και με την σκόπιμη αλλαγή της σημασίας ορισμένων λέξεων, για προπαγανδιστικούς λόγους. Για αυτό θα ακολουθήσουν επτά άρθρα που θα τα αποδεικνύουν, φυσικά στο μέτρο του δυνατού. Στα πρώτα τέσσερα θα γίνει προσπάθεια κατάδειξης της χριστιανικής παραχάραξης σε κείμενα που αποσκοπούν στον συνειδησιακό εκβιασμό, στο πέμπτο θα γίνει αναφορά στο που, πότε, και γιατί επιχειρήθηκε πλαστογράφηση στον Ορφέα. Στο έκτο θα καταδειχθεί η συνειδησιακή χειραγώγηση μέσω αλλοίωσης λέξεων και εννοιών με συγκεκριμένα παραδείγματα. Και θα ολοκληρωθεί η σειρά με το έβδομο που θα γίνει αναφορά στους όρους «Ρωμιός» και «Έλληνας» και το τί αντιπροσωπεύουν.

Κατά τη συνήθη τακτική μας, πάντα με την παράθεση πηγών. Ταυτόχρονα δίδεται απάντηση και στους σύγχρονους υποστηρικτές των «ελληνοχριστιανικών» συνθέσεων (αφορά τα τέσσερα πρώτα άρθρα), από την πλευρά όμως εκείνη που δέχεται τη θέση ότι η χριστιανική ορθόδοξη Εκκλησία έπεσε «θύμα» των Ιουδαιοχριστιανών, ενώ ήταν...ελληνικό επίτευγμα, συνέχεια του υποτιθέμενου αρχαίου μονοθεϊσμού!

Σιβυλλικοί χρησμοί

Είχαμε αναφερθεί και κατά το παρελθόν στους λεγόμενους «σιβυλλικούς» χρησμούς. Εδώ θα ήθελα να εκθέσω κάποια πράγματα πιο εκτεταμένα, καθώς οι τέτοιου είδους υποστηρικτές των ελληνοχριστιανικών συνθέσεων και όσα κείμενα φέρουν στο προσκήνιο, στηρίζονται κατά πολύ σε αυτούς. Παραθέτω λοιπόν, από τον πρώτο τόμο της πατρολογίας του καθηγητή Στ. Παπαδόπουλου (σ. 256- 257) για να κατατοπιστεί καλύτερα ο αναγνώστης όσον αφορά το θέμα μας. Για μεγαλύτερη ακόμα ευκολία, χωρίζω τα γραφόμενα του καθηγητή σε θεματικές ενότητες.

Οι αρχικοί χρησμοί και γενικές πληροφορίες

Τα έργα που έφεραν τον τίτλο Σίβυλλαι ήταν εκτεταμένη και πολύ διαδεδομένη σειρά κειμένων στον ελληνικό και ελληνιστικό χώρο. Περιείχαν οράματα, χρησμούς και κατόπιν προβλέψεις, συγγενείς προς τις βιβλικές προφητείες και την αποκαλυπτική γραμματεία. Η ακμή των Σιβυλλών τοποθετείται στους Η΄- Ζ΄ π. Χ αι. Οι Σίβυλλες ήσαν προφήτιδες ή μάντιδες γυναίκες (όπως η Πυθία) με δαιμονική ενίοτε δύναμη, που σε κατάσταση εκστάσεως ή όχι προέβλεπαν τα μέλλοντα και συνήθως προέλεγαν καταστροφές και συμφορές. Για την αρχή και την προέλευσή τους δε γνωρίζουμε κάτι το ακριβές. Κοιτίδα πάντως της

πρώτης Σίβυλλα -όνομα κατ' αρχήν, που έγινε κατόπιν συνώνυμο ή προσηγορικό της προφήτιδας- ήταν η Ανατολή (Μικρασία, Λιβύη, Περσία, Ελλάδα), πολλές πόλεις της οποίας ισχυρίζονταν ότι η Σίβυλλα ήταν δική τους (Μάρπησος Ελληνοσπόντου, Ερυθραί της Ιωνίας, Βαβυλών, Δελφοί, κ.λπ.). Από την Ανατολή η Σίβυλλα έφθασε στην Κύμη της Ιταλίας, όπου πώλησε τα βιβλία στο βασιλέα της Ρώμης Ταρκύνιο τον Υπερήφανο (534-510 π.Χ.) σιβυλλικά βιβλία, που έκτοτε φυλάσσονταν στο ναό του Δία στο Καπιτώλιο.

Η αρχική νόθευσή τους από τους Ιουδαίους

Τα κείμενα αυτά, διότι περιείχαν απειλές και προέλεγαν καταστροφές βασιλέων και πόλεων, χρησιμοποιήθηκαν ήδη κατά τον Β΄ π.Χ. αι. από ελληνιστές Ιουδαίους της διασποράς με σκοπό την αντι-ρωμαϊκή τους προπαγάνδα. Προς τούτο Ιουδαίοι ελληνιστές επεξεργάστηκαν καταλλήλως τα υπάρχοντα κείμενα ή έγραψαν άλλα με τη δομή των παλαιών. Έτσι στα 14 (από τα 15) σωζόμενα σιβυλλικά βιβλία, που γράφονταν σε ηρωικά εξάμετρα, εξ ολοκλήρου ιουδαϊκά ή με ιουδαϊκά στοιχεία είναι τα βιβλία Α-Ε και ΙΑ-ΙΓ

Η μετέπειτα νόθευσή τους από τους χριστιανούς

Ό,τι όμως περισσότερο μας ενδιαφέρει είναι τα βιβλία 6,7,και 8, τα οποία εν όλο ή εν μέρει γράφτηκαν από χριστιανούς συγγραφείς στον 2ο αιώνα μ.Χ. με τη δομή και στο πλαίσιο των αρχαιότερων ελληνο-ιουδαϊκών σιβυλλικών βιβλίων, που στο μεταξύ μερικά είχαν εμπλουτισθεί με σημαντικά γνωστικά στοιχεία, όπως πχ το 7ο βιβλίο. Και οι χριστιανοί, όπως και οι Ιουδαίοι, βρήκαν στα βιβλία αυτά δυνατότητα προπαγάνδας κατά των εθνικών γενικά και της σκληρής Ρώμης ειδικά, που ήταν το κέντρο των διωγμών της Εκκλησίας. Ακόμη παρουσίαζαν τα οράματα, τις απόκρυφες προφητείες και αποκαλύψεις των σιβυλλικών βιβλίων ως θύραθεν φυσικά, αλλά θεία σημεία και μαρτυρίες προς απόδειξη της επαληθεύσεως των βιβλικών προφητειών περί Χριστού και νίκης του Χριστιανισμού. Τα χριστιανίζοντα σιβυλλικά βιβλία γνώριζε ο συντάκτης του Ποιμένα του Ερμά, ο Ιουστίνος και βραδύτερα ο Αθηναγόρας, ο Μελίτων Σάρδεων, ο Τατιανός, ο Θεόφιλος, ο Κλήμης Αλεξανδρείας, ο Τερτυλλιανός, ο Ευσέβιος κ.α. Στο μεσαίωνα μάλιστα και στην Αναγέννηση το υλικό των βιβλίων αυτών έγινε συχνά πηγή εμπνεύσεως πολλών καλλιτεχνών (Ραφαήλ, Δάντης, Μιχαήλ Άγγελος).

Στο σημείο αυτό να εστιάσουμε επίσης στο θέμα των διωγμών που αναφέρει ο καθηγητής. Παραλείπει να μας πει το αίτιο των διωγμών, οι οποίοι δεν είχαν γενικό χαρακτήρα αλλά περιστασιακό. Και σίγουρα δεν ήταν για την θρησκευτική πίστη, μιας και κατά την εποχή εκείνη υπήρχε άκρατος θρησκευτικός συγκρητισμός. Ο λόγος που διώχτηκαν κάποιοι χριστιανοί, ήταν η ανυπακοή τους στους ρωμαϊκούς νόμους, ή διότι δεν αποδέχονταν την αυτοκρατορική εξουσία. Δεν υπάρχει κανένα αυτοκρατορικό έδικο που να πιστοποιεί γενικευμένους και συστηματικούς θρησκευτικούς διωγμούς κατά των χριστιανών. Αντιθέτως, έχουμε πολλά τέτοια έδικτα (κατά οποιουδήποτε δεν ασπάζονταν το επίσημο δόγμα) από την εποχή του Κωνσταντίνου και μετά, ειδικά την περίοδο από τον Θεοδόσιο τον επονομαζόμενο «Μέγα» μέχρι και τον Ιουστινιανό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του ανωτέρου, είναι ο διωγμός του Ιγνατίου. Η Εκκλησία ισχυρίζεται ότι πέθανε μαρτυρικά για την χριστιανική πίστη επί Τραϊανού, ενώ σύμφωνα με τον Μαλάλα, συνελήφθη και μαρτύρησε διότι όπως γράφει «ηγανάκτησε γαρ κατ' αυτού, ότι ελοιδόρει αυτόν». Ο Μαλάλας στην Χρονογραφία του διασώζει και άλλα τέτοια περιστατικά, τα οποία δείχνουν ότι οι χριστιανοί επιζητούσαν το «μαρτύριο», το οποίο βέβαια δεν το υφίσταντο εξαιτίας της πίστεως στον Χριστό.

Περιεχόμενο των νοθευμένων χρησμών

Από τα χριστιανίζοντα σιβυλλικά βιβλία το 8ο γράφτηκε οπωσδήποτε προ του 180 και το 7ο με τα πολλά γνωστικά στοιχεία ίσως περί τα τέλη του 2ου αιώνα. Το 6ο, που έχει μόνον 28 στίχους, περιλαμβάνει ύμνο στο Χριστό και στο ξύλο του Σταυρού. Το 8ο, που έχει 500 στίχους, διακρίνεται σε τρία τμήματα, είναι το σπουδαιότερο και το γνωστότερο από όλα και περιλαμβάνει: α) Αναγγελία της θείας τιμωρίας και της καταστροφής της Ρώμης, β) Ύμνο για τον τελικό θρίαμβο του Χριστού με την ακροστιχίδα "ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΕΙΣΤΟΣ ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ ΣΩΤΗΡ ΣΤΑΥΡΟΣ", και αναφορά στο έργο του Χριστού και στην βασιλεία του παντοδύναμου Θεού μετά την τιμωρία των κακών. Οι Σίβυλλες και μάλιστα η Ερυθραία προφητεύει με ακρίβεια για τον Χριστό και το έργο του και θεωρείται προφήτης του Σωτήρα, μολονότι κατά παράδοση έζησε έξι γενεές μετά τον κατακλυσμό και ήταν ιέρεια του Απόλλωνα (Ευσεβίου, Κωνσταντίνου λόγος 18 και 19)· αλλά φυσικά ο χριστιανός συγγραφέας εργάζεται στο β' ήμισυ του 2ου αιώνα. Ανάλογα προφητεύει και η Κυμαία Σίβυλλα. γ) Ύμνο στο δημιουργό Θεό και το Λόγο του που έγινε άνθρωπος.

Ο ανωτέρω καθηγητής στηρίζεται σε 21 μελέτες μεταξύ των ετών 1861-1974.

Στο σημείο αυτό, να συμπληρώσουμε ορισμένα στοιχεία από τον άλλο γνωστό καθηγητή πατρολογίας, τον Π. Χρήστου, τα οποία δεν αναφέρονται εδώ. Τα βιβλία που πωλήθηκαν στον Ταρκύνιο και έκτοτε φυλάσσονταν στον ναό του Καπιτωλίου Διός στη Ρώμη, ήταν τρία. Το 83 π.κ.ε., καταστράφηκε ο ναός από πυρκαγιά και μαζί καταστράφηκαν και αυτά. Ανασυντάχθηκαν μεν, αλλά καταστράφηκαν οριστικά το 400 κ.ε. από τον στρατηγό Στηλίχωνα. Ο Π. Χρήστου βάσει ισχυρής βιβλιογραφίας, τα κατατάσσει και αυτός στα πλαστά (Πατρολογία Π. Χρήστου, Β΄, σ. 96-99).

Έχουμε επίσης μια πολύ σημαντική μαρτυρία από τον φιλόσοφο Κέλσο. Μαθαίνουμε μέσω της απάντησης του Ωριγένους στο «Κατά Κέλσου», ότι ήδη από το 178 κ.ε., ο Κέλσος στον «Αληθή λόγο», κατήγγειλε τη παραχάραξη των σιβυλλικών χρησμών από χριστιανούς.

Υμείς δε καν Σίβυλλαν, η χρώνται τινές υμών, εικότως αν μάλλον προεστήσασθε ως του θεού παίδα· νυν δε παρεγγράφειν μεν εις τα εκείνης πολλά και βλάσφημα εική δύνασθε, τον δε βίω μεν επιρρητοτάτω θανάτω δε οικίστω χρησάμενον θεόν τίθεσθε.

(PG τ. 21, σ. 1497)

Η λέξη του κειμένου «*παρεγγραφείν*» σημαίνει και «προσθέτω» και «διαγράφω». Και τι απαντά ο Ωριγένης σε αυτήν την κατηγορία; Ότι ο Κέλσος το λέει χωρίς να το αποδεικνύει (ο. π. σ. 1501). Και όμως, τελικά ο Κέλσος ήταν που δικαιώθηκε από την επιστημονική έρευνα και όχι ο Ωριγένης, ο οποίος και σε άλλο σημείο αποδεικνύεται ανακριβής ή αν όχι ψεύτης. Συγκεκριμένα στον ισχυρισμό του ότι τα ευαγγέλια δεν είναι νοθευμένα, σύμφωνα με όσα έγραφε ο Κέλσος στο «Αληθή λόγο». Ωστόσο, σε άλλο σημείο των έργων του, παραδέχεται ότι υπάρχουν μεγάλες διαφορές στα χειρόγραφα των ευαγγελίων. Ωστε η ανεξάρτητη επιστημονική έρευνα έρχεται να επιβεβαιώσει όσα αιώνες πριν γράφτηκαν από τον Κέλσο.

Συνεπώς, εφόσον ήδη από το 178 έχουμε αυτήν την πολύ αξιόπιστη και δυνατή μαρτυρία, έπεται πως οτιδήποτε παρουσιάζεται από κείμενα ως απόδειξη για την «αλήθεια» του Χριστού και της χριστιανικής πίστεως από τους σιβυλλικούς χρησμούς, είναι **απάτη** και προϊόν **πλαστογραφίας**. Για αυτόν τον λόγο, όπως θα δούμε και παρακάτω, ο μορφωμένος εθνικός κόσμος, ποτέ δεν τους αποδέχτηκε ως αυθεντικούς. Τουναντίον, οι ίδιοι οι χριστιανοί αναφέρουν ότι οι εθνικοί τους

κατηγορούσαν για χάλκευση και νοθεία.

Όταν λοιπόν παρατίθενται μαρτυρίες και εγκώμια για τις Σίβυλλες και τους χρησμούς τους και προέρχονται από εθνικούς αρχαίους συγγραφείς, να γνωρίζουμε ότι εκείνοι είχαν κατά νου τους αυθεντικούς χρησμούς και όχι τους παραχαραγμένους.

Από το βιβλίο *Forgery in Christianity: Joseph Wheless*

Ο συγγραφέας Joseph Wheless στο βιβλίο του «*Forgery in Christianity*», δηλαδή «*Η πλαστογραφία στον Χριστιανισμό*», καταγράφει όχι μόνο τις ιδιοποιήσεις αλλά και τις παραχαράξεις στις οποίες προέβη η χριστιανική Εκκλησία, όχι μόνο στα δικά της κείμενα αλλά και σε ξένα, προκειμένου να πιστοποιήσει και στηρίξει την δική της «αλήθεια», και να διεκπεραιώσει την προπαγανδιστική της δράση.

Ανάμεσα στα άλλα, ο συγγραφέας αναφέρει και τα παρακάτω σχετικά με τους σιβυλλικούς χρησμούς, σ. 34-37. Επειδή το βιβλίο είναι ξενόγλωσσο, παραθέτω το πρωτότυπο στα αγγλικά, και ακολουθεί δική μου μετάφραση.

The Christian Fathers and their followers made themselves so ridiculous by their fatuous faith in the Sibyls that they were derisively called "Sibyllists" by the Pagans.

Δηλαδή, «Οι Χριστιανοί πατέρες και οι ακόλουθοί τους, έκαναν τους εαυτούς τους τόσο γελοίους με την σαχλή πίστη τους στις Σίβυλλες, ώστε χλευαστικά καλούνταν "Σιβυλλιστές" από τους παγανιστές».

The Sibyls are quoted frequently by the early Fathers and Christian writers, Justin, Athenagoras, Theophilus, Clement of Alexandria, etc. They were known and used during the Middle Ages in both the East and the West. They all purport to be the work of the Sibyls (CE. v. xiii, p. 770). Most notable of these forged Christian addenda to the Pagan/Jewish forged Oracles, is found in Book VIII, a lengthy composite of Jewish and Christian fraud, consisting of some 500 hexameter verses. The first 216 verses, says the CE., "are most likely the work of a second century Jew, while the latter part (verses 217~500), beginning with an acrostic on the symbolical Christian word Zchthus is undoubtedly Christian, and dates most probably from the third century".

Δηλαδή, «Οι Σίβυλλες παραθέτονται συχνά από τους πρώιμους πατέρες και

χριστιανούς συγγραφείς, Ιουστίνο, Αθηναγόρα, Θεόφιλο, Κλήμη Αλεξανδρείας κλπ. Ήταν γνωστοί και χρησιμοποιήθηκαν κατά τον Μεσαίωνα σε Ανατολή και Δύση. Όλοι θεωρούσαν ότι ήταν έργο των Σιβυλλών. Η πιο αξιοσημείωτη από αυτές τις χριστιανικές πλαστογραφημένες προσθήκες στους παραχαραγμένους ιουδαιο-παγανιστικούς χρησμούς, βρίσκεται στο όγδοο βιβλίο, μια μακρά σύνθεση ιουδαιο-χριστιανικής απάτης, αποτελούμενη από περίπου πεντακόσιους στίχους σε εξάμετρο. Οι πρώτοι διακόσιοι δεκάξι στίχοι, λέει η Καθολική εγκυκλοπαίδεια, “είναι πιθανόν η εργασία ενός Ιουδαίου του δευτέρου αιώνας, ενώ το υπόλοιπο τμήμα (στίχοι 217-500), αρχίζοντας με μια ακροστιχίδα πάνω στην συμβολική χριστιανική λέξη” ΙΧΘΥΣ”, είναι αναμφιβόλως χριστιανικό, και χρονολογείται πιθανά από τον τρίτο αιώνα”».

The Church historian, Bishop Eusebius, preserves the Acrostic, taken from the Erythraean Sibyl, but says: “Many people, though they allowed the Erythraean Sibyl to have been a prophetess, yet reject this Acrostic, suspecting it to have been forged by the Christians” ; which suspicion the good Bishop refutes by an appeal to Cicero, who, he assures, had read and translated it into Latin. (Eusebius, Oration on Const., chs. 13-19; I, 274-5.) Father St. Augustine quotes the verses and says : “The Erythraean Sibyl has indeed written some things clearly and manifestly relating to Christ... There are some, who suspected all these prophecies which relate to Christ, and passed under the name of the Sibyl, to have been forged by the Christians.”

Δηλαδή, «Ο εκκλησιαστικός ιστορικός, επίσκοπος Ευσέβιος, διατηρεί την ακροστιχίδα, που την πήρε από την Σίβυλλα την Ερυθραία, αλλά λέει: “Πολλοί άνθρωποι, παρόλο που παραδέχονται ότι η Σίβυλλα η Ερυθραία ήταν προφήτισσα, ακόμα απορρίπτουν αυτήν την ακροστιχίδα, υποπτευόμενοι να είναι πλαστογραφημένη από τους χριστιανούς”. Την οποία υποψία, ο καλός επίσκοπος, αναιρεί με μια επίκληση στον Κικέρωνα, ο οποίος, διαβεβαιώνει, την είχε διαβάσει και μεταφράσει στα Λατινικά. Ο πατέρας ιερός Αυγουστίνος παραθέτει τους στίχους και λέει: “Η Σίβυλλα η Ερυθραία έχει γράψει κάποια πράγματα εκ των προτέρων καθαρά και καταφανώς σχετιζόμενα με τον Χριστό. Υπάρχουν κάποιοι, οι οποίοι υποπτεύονται όλες αυτές τις προφητείες που σχετίζονται με τον Χριστό, και που διήλθαν υπό το όνομα της Σίβυλλας, να έχουν πλαστογραφηθεί από τους χριστιανούς”».

Citing scores of Sibylline “prophecies” forged by the Christians for the belief

and persuasion of the Pagans, who were effectively “refuted by these testimonies” and thus “brought to Christ,” some of them, says Lactantius, urge that these prophetic verses “were not by the Sibyls, but made up and composed by our own writers,” ...; but, not so, argues the great Apologist; “do not Cicero and other Pagan authors, dead long before Jesus, testify to the Sibyls?”-Yes, to the Sibyls and their utterances then extant; not to the later Christian forgeries in their names

Δηλαδή, «Προσκομίζοντας τις επιτυχίες των σιβυλλικών “προφητειών” που πλαστογραφήθηκαν από τους χριστιανούς για την πίστη και την πειθώ των παγανιστών, που αποτελεσματικά “αναιρέθηκαν από αυτές τις μαρτυρίες” και παρόλο που “έφεραν στον Χριστό”, μερικοί από αυτούς, λέει ο Λακτάντιος, επιχειρηματολογούν ότι αυτοί οι προφητικοί στίχοι “δεν ήταν από τις Σίβυλλες, αλλά επινοήθηκαν και συντέθηκαν από τους δικούς μας συγγραφείς”... Αλλά, δεν είναι έτσι, επιχειρηματολογεί ο μεγάλος απολογητής: “Δεν μαρτυρούν για τις Σίβυλλες ο Κικέρωνας και άλλοι παγανιστές συγγραφείς, που πέθαναν πολύ πριν τον Ιησού;”. Ναι, τις Σίβυλλες και τις πραγματικές ρήσεις τους. Όχι στις ύστερες χριστιανικές πλαστογραφίες στο όνομά τους».

Βλέπουμε έμμεσα, δηλαδή μέσα από χριστιανικά συγγράμματα, ότι ο μορφωμένος εθνικός κόσμος δεν αποδέχτηκε την χριστιανική απάτη, γνωρίζοντας ότι δεν υπάρχει καμία αυθεντικότητα στους χρησμούς αυτούς. Για αυτόν τον λόγο, κανείς από τους εθνικούς φιλοσόφους δεν τους επικαλείται.

Σύγκριση πλαστογραφημένων χρησμών με χωρία των Γραφών

Από το βιβλίο «Χρησμοί Σιβυλλικοί- Oracula Sybillina» (1884).

Σε αυτό το βιβλίο είναι συγκεντρωμένοι όλοι οι χρησμοί που Ιουδαίοι και χριστιανοί απέδωσαν στις σίβυλλες του εθνικού κόσμου. Υποτίθεται ότι γράφτηκαν στα αρχαιότατα χρόνια, αλλά στην πραγματικότητα η παραχάραξη ξεκίνησε δύο με τρεις αιώνες προ κοινής εποχής, και συνεχίστηκε και κατά τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού. Αρχαίοι έλληνες συγγραφείς (όπως ο Πλούταρχος και ο Ηρόδοτος) διατηρούν στα γραπτά τους κάποιους από τους γνήσιους σιβυλλικούς χρησμούς. Ωστόσο δεν μοιάζουν με τους πλαστογραφημένους ούτε στην ορολογία ούτε στο περιεχόμενό τους. Όποιος είναι εξασκημένος στην βιβλική ορολογία και τον βιβλικό τρόπο έκφρασης, μπορεί άνετα να εντοπίσει τις διαφορές.

Διαβάζοντάς τους κανείς, νομίζει ότι διαβάζει μια επιτομή της Παλαιάς Διαθήκης. Και είναι φυσικό, εφόσον είτε νοθεύτηκαν με ιουδαϊκά στοιχεία, είτε πλάστηκαν εξ αρχής, αλλά όχι εκ του μηδενός. Ας δούμε μερικούς από αυτούς.

«Εἶπας, Γεινάσθω, καὶ γείνατο» (Α΄ λόγος).

«Ἐκ λαπάρης [όστουν], ἐποίησατο Εὐαν ἀγητήν» (Α΄ λόγος).

«ο Εξαπάτησεν ὄφις δολίως, ἐπὶ μοῖραν ἀπελθεῖν Τοῦ θανάτου, γνῶσίν τε λαβεῖν ἀγαθοῦ τε κακοῦ τε. Ἀλλὰ γυνὴ πρώτη προδότις [τις] γίνετ' ἐκείνῳ» (Α΄ λόγος).

«Αὕξεσθε, πληθύνεσθ', ἐργάζεσθ' ἐπὶ γαίης Εντέχνως, ἴν' ἔχητε τροφῆς κόρον ἰδρώνοντες» (Α΄ λόγος).

«Καὶ τόθ' ὁ Θεσβίτης, ἀπὸ οὐρανοῦ ἄρμα τιταίνων Οὐράνιον, γαίη δ' ἐπιβάς, τότε σήματα τρισσὰ Κόσμῳ ὄλῳ δεῖξει τε ἀπολλυμένου βιότοιο» (Β΄ λόγος).

«Λαὸς ὁ δωδεκάφυλος ἐν ἡγεμόσι θεοπέμπτοις, ο Εν στύλῳ πυρόεντι τὸ νυκτερινὸν διοδεύων, [Κάν] στύλῳ νεφέλης πᾶν ἡὼς ἡμᾶρ ὀδεύσει, Τούτῳ δ' ἡγητῆρα καταστήσει μέγαν ἄνδρα Μωσῆν, ὃν παρ' ὅλους βασιλίσσ' εὐροῦσ' ἐκόμιζε, Θρεψαμένη δ' υἷὸν ἐκαλέσσατο. Ηνίκα δ' ἦλθε Λαὸν ὄδ' ἡγεμονῶν, ὃν ἀπ' Αἰγύπτου Θεὸς ἤγεν, Εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, καὶ τὸν νόμον οὐρανόθεν πρὸ Δῶκε Θεὸς, γράψας πλαξὶ δυσὶ πάντα δίκαια» (Γ΄ λόγος).

Σε μεταγενέστερους χρησμούς, δεν λείπουν και στοιχεία από την Καινή Διαθήκη. Επί παραδείγματι:

«Εξ ἄρτων πέντε καὶ ἰχθύος εἰναλίοιο Χιλιάδας κορέσει πέντε, τὰ δὲ λείψανα τούτων Δώδεκα πληρώσει κοφίνους» (Α΄ λόγος).

«[εἰς Παρθένον ἀγνήν] ἤξει σαρκοφόρος, θνητοῖς ὁμοιούμενος ἐν γῆ. Τέσσαρα φωνήεντα φέρει• τὰ δ' ἄφωνα ἐν αὐτῷ [Δισσὰ ἐν ἀγγέλλοντ']» (Α΄ λόγος).

«σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νόησον Αθανάτοιο Θεοῦ Χριστὸν παῖδ' ὑψίστοιο. Αὐτὸς πληρώσει δὲ Θεοῦ νόμον, οὐ καταλύσει, Αντίτυπον μίμημα φέρων, καὶ πάντα διδάξει. Τούτῳ προσκομίσουσ' ἱερεῖς χρυσὸν προφέροντες, Σμύρναν, ἀτὰρ λίβανον• καὶ γὰρ τάδε πάντα ποιήσει» (Α΄ λόγος).

«Πρῶτος ἀναστάσεως κλητοῖς ἀρχὴν ὑποδείξας, Αθανάτου πηγῆς [ἵνα] λουσάμενοι ὑδάτεσσι» (Η΄ λόγος).

«Σαρκωθὲν δὲ χρόνῳ, καὶ γαστέρι ζωογονηθέν, Επλάσθη βροτέην ἰδέην, καὶ κοῦρος ἐτύχθη Παρθενικοῖς τοκετοῖς. Τόδε γὰρ μέγα θαῦμα βροτοῖσιν. Ἀλλ' οὐδὲν μέγα θαῦμα Θεῷ Πατρὶ καὶ Θεῷ Υἱῷ. Τικτόμενον δὲ βρέφος ποτεδέξατο γηθοσύνη χθῶν Οὐράνιος δ' ἐγέλασσε θρόνος, καὶ ἀγάλλετο κόσμος. Καινοφανῆς δὲ μάγοισι σεβάσθη θέσφατος ἀστήρ• [Σπαργνώθεν] δὲ βρέφος δείχθη θεοπειθέσι φάτνη, Καὶ Λόγου ἢ Βηθλεὲμ πατρις θεόκλητος ἐλέχθη» (Η΄ λόγος).

Ας δούμε όμως και κάποια στοιχεία από την πολύκροτη ακροστιχίδα, που βρίσκεται στον όγδοο λόγο.

«Σαρκοφόρων δ' ἀνδρῶν ψυχὰς ἐπὶ βήματι κρίνει».

«ρίψουσι δ' εἶδωλα βροτοὶ, καὶ πλοῦτον ἅπαντα. Εκκαύσει δὲ τὸ πῦρ γῆν, οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασσαν χνεῦον• φλέξει δὲ πύλας εἰρκτῆς Αἶδαο. Σὰρξ τότε πᾶσα νεκρῶν ἐπ' ἐλευθέριον φάος ἤξει Τῶν ἀγίων• ἀνόμους δὲ τὸ πῦρ αἰῶσιν ἐλέγξει».

«Θρῆνος δ' ἐκ πάντων ἤξει, καὶ βρυγμὸς ὀδόντων. Εκλείψει σέλας ἡελίου, ἄστρων τε χορεῖαι. Οὐρανὸν εἰλίξει• μήνης δέ τε φέγγος ὀλεῖται».

«Ἡξουσι δ' ἐπὶ βῆμα Θεοῦ βασιλῆες ἅπαντες. Γεύσει δ' οὐρανόθεν ποταμὸς πυρὸς, ἠδέ τε θείου ράβδος ποιμαίνουσα σιδηρεῖη τε κρατήσει».

«Χαῖρ', ἀγνή θύγατερ Σιών, καὶ πολλὰ παθοῦσα. Αὐτός σου βασιλεὺς ἐπιβὰς ἐπὶ πῶλον ἐσάγε, Πρᾶος πᾶσι φανεῖς, ἵνα τοι ζυγὸν, ὄνπερ ὑπῆμεν, Δοῦλον, δυσβάστακτον, ἐπ' αὐχένι κείμενον ἄρη, Καὶ θεσμοὺς ἀθέους λύση, δεσμούς τε βιαίους».

«Εἰς ἀνόμων χειῖρας καὶ ἀπίστων ὕστατον ἤξει, Καὶ δώσουσι Θεῷ ραπίσματα χερσὶν ἀνάγνοις, Καὶ στόμασι μιανοῖς ἐκπτύσματα φαρμακόεντα. Δώσει δ' εἰς μάστιγας ἀπλῶς ἀγνὸν τότε νῶτον• Αὐτὸν γὰρ κόσμῳ παραδώσει παρθένον ἀγνήν. Καὶ κολαφιζόμενος σιγήσει, μήτις ἐπιγνῶ, Τίς, τίνος ὦν, πόθεν ἦλθεν, ἵνα φθιμένοισι λαλήσει. Καὶ στέφανον φορέσει τὸν ἀκάνθινον• ἐκ γὰρ ἀκανθῶν Το στέφος ἐκλεκτῶν ἀγίων αἰώνιον ἤξει. Πλευρά τε νύξουσι καλάμῳ διὰ τὸν νόμον αὐτῶν• Εκ καλάμων γὰρ σειομένων ὑπὸ πνεύματος ἄλλου [Προσκλίματα] ψυχῆς ἐτρέφη, ὀργῆς καὶ ἀμοιβῆς. Ἐκπετάσει δὲ χέρας καὶ κόσμον ἅπαντα μετρήσει. Εἰς δὲ τὸ βρῶμα χολήν, καὶ πιεῖν ὄξος ἔδωκαν• Τῆς ἀφιλοξενίης ταύτην τίσουσι τράπεζαν. Ἀλλ' ὅτε ταῦτά γε πάντα τελειωθῆ, ἅπερ εἶπον, Εἰς αὐτὸν τότε πᾶς λύεται νόμος, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς Δόγμασιν ἀνθρώπων ἐδόθη διὰ λαὸν ἀπειθῆ λογος» (Η' λόγος).

Αξιοσημείωτο ὅτι ἐνῶ διαβάσαμε στον πρώτο λόγο ὅτι δεν θα καταλύσει τον νόμο, ἐδῶ λέει το αντίθετο.

Δεν λείπει βέβαια και το αντι-ιουδαϊκό στοιχείο, ὅτι θα κριθοῦν οἱ Εβραῖοι ἐπειδὴ δεν δέχτηκαν τον Χριστό. Μάρτυρες κατ' αὐτῶν θα εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ πατέρες τους, στῶν ὁποίων το λόγο ἀπείθησαν.

«Καὶ καθίση Σαβαώθ Αδωναὶ ὑψικέραυνος Εἰς θρόνον οὐράνιόν τε, μέγαν δέ τε κίονα πήξη, ἤξει δ' ἐν νεφέλῃ πρὸς τ' ἄφθιτον ἄφθιτος αὐτὸς Ἐν δόξῃ Χριστὸς σὺν ἀμύμοσιν ἀγγελτῆρσι, Καὶ καθίσει μεγάλῳ ἐπιδέξια βήματι, κρίνων Εὐσεβέων βίοτον καὶ δυσσεβέων τρόπον ἀνδρῶν. ἤξει καὶ Μωσῆς ὁ μέγας φίλος ὑψιστοιο.

Σάρκας δυσάμενος. Αβραὰμ δ' αὐτὸς μέγας ἤξει, Ισαάκ ἢδ' Ιακώβ, Ιασοῦς, Δανιήλ τ' Ηλίας, Αμβακούμ, καὶ Ἰωνᾶς, καὶ οὐς ἔκταν Εβραῖοι. Τοὺς δὲ μετ' Ηρεμίαν ἐπὶ βήματι πάντας ὀλέσσει Κρινομένους Εβραίους, ἵνα ἄξια ἔργα λάβωσι» (Β' λόγος).

Ούτε βέβαια η οργή κατά των εθνικῶν που εγκατέλειψαν τον ἕνα θεό και το ἔριξαν στην «ειδωλολατρία».

«Δεινοί θ , ὕβρισταί τ', ἄνομοί τ', εἰδωλολάτραι τε • Ηδ' ὅποσοι μέγαν ἀθάνατον Θεὸν ἐγκατέλειψαν [...] σὺν τοῖσι καὶ αὐτοὺς ὀργή ἀπουρανίοιο καὶ ἀφθάρτοιο Θεοῖο» (Β' λόγος).

«Εἷς Θεός ἐστι μόναρχος, ἀθέσφατος, αἰθέρι ναίων, Αὐτοφυής, ἀόρατος, ὀρῶν μόνος αὐτὸς ἅπαντα. ὃν χεῖρ γ' οὐκ ἐποίησε λιθοξόος, οὐδ' ἀπὸ χρυσοῦ Τέχνης ἀνθρώπου φαίνει τύπος, οὐδ' ἐλέφαντος • Αλλ' αὐτὸς ἀνέδειξεν αἰώνιον αὐτὸς ἑαυτόν, ὄντα τε, καὶ πρὶν ἔόντα, ἀτὰρ πάλι καὶ μετέπειτα. Τίς γὰρ θνητὸς ἐὼν κατιδεῖν δύναται Θεὸν ὅσοις; Η τίς χωρήσει κἂν τοῦνομα μούνοιο ἀκούσαι Οὐρανίου μεγάλιο Θεοῦ, κόσμον κρατέοντος; ὃς λόγῳ ἔκτισε πάντα, καὶ οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασσαν, Ηέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν, Αστρα τε λαμπετόωντα, κραταιὰν μητέρα Τηθύν, Πηγὰς καὶ ποταμούς, πῦρ ἄφθιτον, ἤματα, νύκτας. Αὐτὸς δὴ Θεός ἐσθ' ὁ πλάσας τετραγράμματον Αδάμ, Τὸν πρῶτον πλασθέντα, καὶ οὔνομα πληρώσαντα Αντολίην τε δύσιν τε μεσημβρίαν τε καὶ ἄρκτον. Αὐτὸς ὃς ἐστήριξε τύπον μορφὴν μερόπων τε, Καὶ θῆρας ποίησε καὶ ἔρπετὰ καὶ πετεηνά. Οὐ σέβεται, οὐδὲ φοβεῖσθε Θεὸν, ματαίως δὲ πλανᾶσθε Προσκυνέοντες ὄφεις τε, καὶ αἰλούροισι θύοντες, Εἰδώλοισι τ' ἄλλοις, λιθίνοισι θ' ἰδρύμασι φωτῶν, Καὶ ναοῖς ἀθέοισι καθεζόμενοι πρὸ θυράων, Τηρεῖτε τὸν ἔόντα Θεὸν, ὃς πάντα φυλάσσει» (Γ' λόγος).

Όλα αυτά παραπέμπουν περισσότερο σε κηρύγματα που βρίσκονται στα κείμενα των Ιουδαίων προφητῶν, παρά σε χρησμό. Αλλοῦ κατακρίνονται συγκεκριμένα οἱ Ἕλληνες, ἐνῶ αλλοῦ υψώνονται οἱ Ιουδαῖοι.

«Αὐτὰρ ἔπειθ' Ἕλληνες ὑπερφίαλοι καὶ ἄναγνοι» (Γ' λόγος).

«Ιουδαίων μακάρων θεῖον γένος οὐρανίωνων» (Ε' Λόγος).

Άραγε, αποδέχονται αυτά τα λόγια οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες που προτάσσουν τους «χρησμούς» αυτούς;

Αλλοῦ κατακρίνονται με καταστροφές πολλές πόλεις (ως ἐπὶ το πλείστον ἐλληνικές), ἀλλά και η Ρώμη, κατὰ το πρότυπο των βιβλίων των προφητῶν της Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ χρησμοί δεν παραλείπουν να μας πουν (ἢ καλύτερα οἱ

χριστιανοί πλαστογράφοι της ιστορίας), ότι ο Χριστός και τα περί αυτού, προτυπώνονται ήδη στην Παλαιά Διαθήκη.

«Σωτήρ ἀθάνατος βασιλεὺς, ὁ παθὼν ἔνεχ' ἡμῶν• Ον Μωσῆς ἐτύπωσε προτεΐνας ὠλένας ἀγνάς, Νικῶν τὸν Αμαλήκ πίστει, ἵνα λαὸς ἐπιγνῶ Ἐκλεκτὸν παρὰ πατρὶ Θεῷ καὶ τίμιον εἶναι Τὴν ῥάβδον Δαβίδ, καὶ τὸν λίθον ὄνπερ ὑπέστη, Εἰς ὃν ὁ πιστεύσας ζωὴν αἰώνιον ἔξει» (Ἡ' λόγος).

Διομήδης